

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g02-shoot-d1e27946.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Ploug:

Da jeg havde erfaret, at den ærede Rigsdagsmand for Københavns 7de District (J. E. Larsen) vilde fremkomme med Forslag til en Forandring i Regulativet, besluttede jeg at benytte den samme Leilighed til at andrage paa et Tillæg til den 13de Paragraph, og det forekommer mig, at et saadant Tillæg kunde være af nogen Nytte under Grundlovens Forhandling, navnlig ved den endelige Forhandling af samme. Det vil nemlig være i almindelig Erindring fra Værnepligtslovens Forhandling, at der oftere var stillet Amendements, som bleve motiverede af Stilleren og gennemgaaede af Ordføreren, men som ved Afstemningen viste sig ikke at have andre end Stillerens Stemme for sig. Det maa vel og erkjendes, at der i den ærede Forsamling overhovedet viser sig megen Lyst til at stille Forandringsforslag, en Lyst, som jeg troer den har arvet fra Provindsialstænderne tilligemed den foreløbige Behandlings Vidtløftighed. I Provindsialstænderne var en saadan Vidtløftighed imidlertid naturlig, fordi Regjeringen ved den endelige Afgjørelse, i Loven, kunde tage Hensyn til den Enkeltes Mening, enten den havde Majoriteten for sig eller ikke, men det er ikke Tilfældet her; vore Beslutninger kan Regjeringen kun stadfæste eller forkaste, men den kan ikke vælge mellem Pluralitetens og Minoritetens, mellem den enkelte Mands og hele Forsamlingens Mening. Her forekommer mig derfor den Tid, som medgaaer til at discutere saadanne Amendements, som ingen Sympathi have her i Salen, at være spildt; naar man nu skal sætte en Grændse derfor, kunde maaskee Flere mene, at man burde gjøre et Amendements Forhandling afhængig af, at Flere forenede sig om det, t. Ex. 3 eller 4, men derved troer jeg dog, at man vilde gjøre et for stærkt Indgreb i den Ret, som er ethvert Medlem given til at gjøre Forandringsforslag, og at man vilde træde Minoriteten for nær. Det kunde nemlig meget vel hænde sig, at et Forslag kunde have nogen Vanskelighed for strax at faae 3 eller 4 Stemmer for sig, medens det, naar det blev undergivet Forhandling, kunde faae en ikke ubetydelig Minoritet for sig. Allerede at gjøre det afhængigt af at Een skal understøtte det, er en ikke saa ringe Indskrænkning; dog mere en indirect end en direct. Det forekommer mig, at det, at man enten iforveien skal sikkre sig eet Medlems Understøttelse eller udsætte sig for at see sit Amendement udftrøget, fordi Ingen i Salen vil reise sig for det, allerede er et Baand paa Tilbøieligheden til at gjøre Forslag, forsaavidt den er tilstede; det vil have noget Generende i sig for Mangens Selvfølelse, saa at allerede dette kan gjøre en god Virkning. Med Hensyn til selve Forslagets Iværksættelse var det ønskeligt, at det kunde komme til Anvendelse allerede ved den foreløbige Forhandling, saaledes at man allerede under den skulde formulere sit Forslag og først faae det under